

N-nn. (Dette er London) N-nn.

PAROLE. Av ganske bestemte årsaker - delvis av personlige og delvis av andre hensyn - har Dette er London innstilt sin virksomhet en tid. Dette har av enkelte vært misforstått derhen at vi hadde pakket sammen for godt og i ro og mak ville oppbeie den freden som nå nærmer seg med stormskritt. Andre har tolket vår taushet derhen at vi følte oss innenfor rekkevidden av gestapos fangarmer, se, det vet vi ingenting om. Det er mulig at vi - som så mange andre - en dag sitter "innenfor", men det er en mulighet vi alltid har måttet gjøre regning med, og like sikkert vet vi at nye menn står klare til å overta vår beskjedne del av hjemmefrontarbeidet så sant det fins tyskere og quislinger i landet. På den annen side har vi innfor den rivende utvikling begivenhetene har tatt på frontene ute og som i en viss grad - ja, i en v e s e n t l i g grad - også preger Hjemmefronten funnet å måtte omlegge vår virksomhet i den tiden som ennå er igjen. Vi har tidligere - i N-nn og senest i D.e.L. - fremholdt betydningen av at at vårt folk til stadighet oppfatter seg som værende i krig med Tyskland, med nazismen og det hjemlige quislingskapet, for til det ytterste å sette alt inn på kampen hjemme. Det er vel og bra at folk orienterer seg på kartet om slagfrontene og muntrer hverandre -som vi nå har gjort i snart fem år, også da det så som svartest ut- med et "nå går det fint" paa gaten, eller i en engere krets diskuterer problemer som melder seg og "hvor lite de allierte gjør", alt dette er vel og bra, vi oppfordret selv i sin tid i samsvar med Overkommandoens direktiver for befolkningens holdning i de okkuperte land - til dannelselse av nye lyttergrupper som sørget for den siden av kampen, stimulerte aktiviteten. Vi som arbeider i den frie pressen vil naturligvis høre til de best orienterte grupper (radiolytting og presseorientering fra ansvarlig hold), men selv vi føler får uformuenhet når det gjelder å bedømme den militære og politiske situasjonen, og fremtiden vil vise hvor og hvorfor vi tok feil i en bestemt situasjon. En ting står i midlertid fast: Det norske folks AKTIVE innsats som også vi har fått lov å være med på, på vårt frontavsnitt, det er den som teller for vårt lands stilling etter krigen. Etter den blir vi vurdert, ikke etter hvor meget eller lite vårt folk visste av det som foregikk paa frontene og i de militære og politiske høgkvarterene. Guttene som drog fra landet og meldte seg til innsats, krigen i Norge i 1940, handelsflaaten teller med. Vi har tidligere tilstrekkelig ofte vært inne på dette før. Folk må forstå dette. Hjemme er det de aktive aksjonene som teller, sabotasjen, lærerstreiken, forpurringen av Rikstinget høsten -42, prestenes uredde hevdelse av Sannheten og Retten, kampen mot at og arbeidsutskrivningen. I denne perioden av okkupasjonshistorien -den politiske- var kampen en aktiv åndskamp som hele folket tok del i for å HINDRE NS PLANER OG MOBILISERING AV NORSK UNGDOM PAA TYSK SIDE, en vanvittig masseselv mord om det hadde vunnet frem. Idag -stilles det mere aktive militære krav til oss, det er det vi i den frie pressen er oppmerksom paa, Hjemmestyrkene er delvis gaatt til aksjon, andre er beredt til innsats den dagen ordren kommer, om den kommer er av de ting ingen kan vite. Dermed er ikke det helt ypperlige arbeide som visse nyhetsgrupper gjennom lang tid har utført, slutt. Men vi retter- i samsvar med flyveblad nedkastet over Oslo forleden - en apell til gruppene ikke å gaa trette i arbeidet, passive (bortgjemte apparater) må når det fins forsvarlig av taktiske hensyn tas i bruk, bli aktive. Nyhetene maa ut. Men - som det heter i flyvebladet- langt viktigere er det at direktiver (paroler) blir spredt og at fol forbereder seg på alle eventualiteter i siste fase av storkrigen, ogsaa hva vaart land vedkommer. Når vi nu sender ut PAROLE, så er den forskjellig fra D.e.L. at vi ikke bringer krigsnyheter som ikke direkte vedkommer norsk område. Vi skal såvidt mulig bringe nytt fra Hjemmestyrkenes kamp og fra kampene i Nord-Norge. Men først og fremst bringer vi de direktiver som måtte foreligge fra Overkommandoen, Forsvarssjefen og H.L. Den samme oppfordring retter vi til "gruppene". Sørg for en korrekt gjengivelse av alle paroler. I krigens slutfase er det et ufravikelig krav - det skyller vi Hjemmestyrkene - at vi slutter opp om dem ved å følge parolene, dette ogsaa for å lette frigjøringen og hevde vår sterke posisjon blant de allierede nasjoner.

Vi kommer ikke til å utkomme regelmessig. Vi kommer til slutt advare folk mot falske paroler - motstanderne har ogsaa lært av feiltak i kampen mot motstandsbevegelsene i andre, nu frigjorte land. Nu kan sende dem ut og tyskerne kan sørge for aa spre dem. Garantien for parolenes ekthet er ikke bare at PAROLE bringer dem, de kan like godt komme i Rundskue eller fra annet hold. Det som garanterer parolene er at de når frem gjennom de vanlige kanaler. Er du i tvil saa spør deg for. Med dette kommer PAROLE I. nr. Forhåpentlig blir det ikke lenge til vi får sendt ut det siste, vi håper vi får oppleve det. Vår holdning vil inntil da preges av vaart gamle slagord: NORGE, nazismens nederlag.

HJEMMEFRONTEN. Situasjonen hjemme preges for det første av en merkbar forsterket aktivitet av Hjemmestyrkene, for det annet av en underjordisk ns-virksomhet med sterk fraksjonering innen partiet ("roere" som er temmelig tamme og "desperados", sml. "kampfelle" Taraldsen) og en forsterket pressekampanje fra samme hold. Samtidig gjør en viss krigstretthet seg gjeldende, en øket psykisk spenning for "hva mon tro vil skjje i vårt land", i enkelte høve en direkte overspenning (de første sterke tegn på en uundgåelig etterkrigspsykose: desillusjon, "la oss leve livet idag", direkte mangel paa tro, moralsk utglidning blant ungdommen, uballansert, frykt for en uviss fremtid. "Etterkrigstiden" begynner å eksponere seg.) Men å kanskje helst hos de aktive - trer etterkrigsproblemene (sosial rekonstruksjon, økonomisk frigjørelse, "gjenoppbyggingen") i skarper relief enn en skulle vente det. Den politiske uformuenhet som ventet paa 17. mai og Hveteboller har heldigvis ikke forblindet vårt folk. Selve FRIDETSREGNET og de menneskelige prinsippene for lov og rett, Kirkens evige moralbegreper, har fremdeles det sterkeste tak paa vårt folk. Men parallelt gaar en stadig voksende realisme i bedømmelsen av situasjonen, vi maa være klar over hva som skal forhindres i etterkrigstiden (morsalsk utglidning, jesuitisme, nihilisme, rettsløshet ikke bare i den forstand at loven oppheves, men ogsaa i den forstand at rettsloshet skjer fyldest, "de som har forbrudt seg skal straffes" osv. osv.) men vi maa ogsaa planlegge hvorledes freden skal bli, skole og kirke ruste seg, de sosiale programmene (arbeidsløshetsproblemet, bolig- og trygdespørsmålene osv.) Vi maa vite hva og hvorledes. Det ungdommen behøver er ikke illusjoner, men realiteter å samle seg om, ellers får en igjen og igjen den desillusjonerte ungdommen fra forrige krig. Disse problemene opptar til en viss grad menigmann idag, kanhende i en litt for sterk grad sålenge de meget vesentlige forutsetninger for å kunne bedømme situasjonen korrekt - at der foreligger en stabil tilstand, at freden og friheten for vårt land og verden - saalenge denne ennu ikke er til. Vi synes med rette å kunne slå fast at vaart land - sammen med Danmark - er kommet i en eiendommelig særstilling hva angår den militære utvikling og frigjøringen. Alt tyder paa uten at noe kan sies med sikkerhet - at kapitulasjonen på Kontinentet vil komme før tyskerne legger våpnene ned her. Sålenge vil VI VÆRE I KRIG MED TYSKLAND. Spørsmålet om "invasjon" synes helt å komme ut av betraktning, selvom en - i forb. med et vaarfelttog i Finnmark - fremdeles maa ta det med i betraktning. Det er videre mulig at Norge av de høyeste tyske nazi-forbryterne, i Tyskland og her hjemme er utsett til aa spille en retrett-rolle i forb. med det endelige nederlag. Vi har tidligere i D.O.L. fremholdt den stadig større betydning landet har fått som tysk flatebasis (særlig ubåtbasis), landet er sterkt, sågar meget sterkt utbygget med fjellbunkers- besetningene derimot maa ifølge stadig hyppigere rapporter, ansees som temmelig demoralisert, men i et samspill mellom fly og ubåter kan landet komme til å spille rollen som vekselbasis: evakuering av krigsforbrytere i fly til Norge, avskibning herfra pr. ubåt til "junglene" hinsides de store verdenshav. Under en slik uformell tysk kapitulasjon kan landet bli krigsskueplass, og det kan bli stillet krav til våre Hjemmestyrker i samme forbindelse. Det er vanskelig aa bringe klarhet i den evakueringen av tyske tropper som har funnet sted - det nevnes at 12 div. står igjen - noen tropper, særlig alpejegre, er kommet i retur. Men en ting er klar:

Den allierte Overkommando har til hensikt å avskjære retrettrutene. I en slik sammenheng må en se den sterke aktivitet paa sør- og vestkysten av allierte fly (jfr. senkningene i Aalesund forrige lørdag). Den samme ordre er delvis for å spare landet for bombing - gått ut til deler av Hjemmestyrkene, hvis sabotasjevirkosmet siden nyttår er øket betraktelig. Det er fremfor alt kommunikasjoner og kommunikasjonsmidler- og -drivstoffer (olje- og bensinlagre) som angripes her hjemme og i den kontinentale forlengelse av retrettruten fra Skagen gjennom Jylland. En ser tydelig en enhetsplan, og en må i tiden fremover regne med øket virksomhet, ogsaa paa Dovre- og Nordlandsbanen, samt Raumabanen, og vi vil be byfolk og bønder å gjøre regning med forsyningsvansker i tiden fremover av samme grunn. **DET STILLES STADIG STØRRE KRAV TIL FOLKESOLIDARITETEN**, og en matbu eller et stabbur er ikke lenger "min" men "vår" i hjemmefrontbetydning. Vårt folk må vise at det holder mål fra 9. april og ut....

Paralelt med den militære utvikling gjør stadig sterkere tendenser seg gjeldende hva angår den politiske situasjonen hjemme. Splittelsen innen ns er ikke et lokalt fenomen i Aalesund som preges av en Taraldsenlinje og en Sveen-Hagelin-linje, den siste ikke bedre enn den første. En opplever kjempefiaskoer som siste ns-møte paa Løvenvold (vår honnør til kommune- og statsfunksjonærene og til de andre innkalte) der hirden går til direkte voldelig aksjon og nok engang åpner ålesundernes øyne for voldsregimet. Kølle-taktikken og den mere fordekte parykk-taktikk som får Sveen til å utbryte: "nå har han (Taraldsen) på en formiddag ødelagt det jeg i 4 år har bygget opp" (sic. sic.) er karakteristiske slutfasefenomener. Vi kan nok vente mere av Taraldsene utover landet, det merkes i de desperate sprengningsforsøkene som ns-pressene gjør for å sprengte Hjemmefronten i fraksjoner, kaste skitt paa stortingsmennene fra 1940 (de vil i sin tid få forsvare seg, og forklare seg og sitt syn paa situasjonen) og "klippe" "u-enighet" blant nordmenn i utlendighet fra svensk presse. I det oppgjøret som de håper å få i stand mellom "fraksjonene", skal de spille tilskuernes rolle, blåse ild i glørne og selv fremholde hvorledes de har reddet landet fra både hin og hitt. Dette vil like lite som før lykkes for dem- mellom jøssinger og quislinger er det et svelg, og oppgjøret vil (registreringen av forbrytelsene er i gang over hele landet) i sin tid komme i **RETSLIGE FORMER**, Selvtekt, anarkisme og forsøk paa fraksjonering vil ikke bli tålt. Lov og rett og dom er prinsipper verdige det norske folk, det er heller ikke hat, men rett som skal prege oppgjøret med quislingene, krigsjobberne o.a. krigsforbrytere. **STRAFFEN VIL BLI HARD**, men rettergangen human. Hva hadde vi ellers å kjempe for, dersom nazistisk retspraksis hadde vunnet vår ånd? Vi må være modne og uredde.

Det blir også på underjordiske kanaler - sikkert i de aller fleste tilfeller av ns-grupper- forsøkt å saa splid omkring etterkrigsordningen. Disse forsøkene er så barnaktige og dilettantiske at vi ikke behøve å bry oss med dem i de fleste tilfeller. Distribusjonen er dårlig utbygget og folk gjennomskuer humbugen. Men i enkelte høve er de velskrevne, imøtekommende overfor både Konge, Regjering og Hjemmefrontledelse, inmari smartlar de det tre frem ganske langt hvor enige de er, for så pluselig å vise seg som eksponent for sårintresser. Selvsagt - vi kan næsten si at det er av hovedtrekkene i et demokrati - er den frie meningsutveksling under frie forhold et gode vi ikke tilstrekkelig kan vurdere som et gode før vi har mistet den. Men den frie ytring som i et demokrati som det engelske sely under krig kan finne sted og faktisk er en stor styrke også militært, vil under en fiendtlig okkupasjon bare måtte preges av en ting: **FRONT MOT FIENDEN**. Slik i vårt land, den spontane massereaksjon som vi har vært vidne til under bestemte tildragelser i disse fem årene, den kan en ikke -der det gjelder indre kampsprøsmål og et ytre samarbeid med med våre allierte ikke gjøre regning med. **VI MÅ HA EN SENTRALLEDELSE**, som vet mere, som vet hvorfor og hvor angrep skal rettes, hvorledes overgangen til rettsforhold skal foregå. Ledelsen er ikke diktatur. Den har opptatt i seg elementer fra alle politiske avskygninger, alle aktive elementer i Hjemmefronten.

Trondheim: Man har nå full visshet for at Arne Tømmerås, som tyskerne hadde utstedt dødsattest for og hvis aske var overlevert slektningene lever. Siden Rogstads dramatiske "Dremføring i frihet" 5. februar er han to ganger sett på en av byens restauranger bevoktet av tyske gestaposoldater, og hans mor har fått besøke ham i fengslet. På grunnlag av den tyske dødsattest ble Tømmerås anmeldt til byfogden som død i de første dager av januar. Han stod på listen over anmeldte døde i trondheimsavisene midt i januar. Rogstads og tyskernes hensikt med å melde Tømmerås død er åpenbar. Intet middel er for lavt i kampen mot oss, og det bør vi merke oss.

Butikkstengningen i Trondheim "I henhold til lov om nasjonal arbeidsinnsats" pågår frerudeles. Nylig er byens fem ledende gullsmedforretninger stengt. I de siste uker er der ansatt kommisariske ledere i flere større Trondheimsfirmaer. Det gjelder Fosens dampskibsselskap, E. C. Dahls bryggeri, Trondheim Preserving Co., A/S. Betongbygg m.fl.

"---- de drepte våre menn." Fredag 16. februar komet tysk patrulje til Singsås og hentet lærer Ole Kvernrod og gårdbruker Ingar Trozien. De ble erklært arrestert, og fikk besked om å kle på seg og følge med. Fangene ble ført ned til veien hvor en eksekusjonspoletong stod oppstilt og de to ble skutt ned uten ett ord til forklaring. Lærer Kvernrod ble 26 år gammel. Han var ugift men sine foreldres eneste barn. Gårdbruker Trozien ble 37 år. Han etterlater seg hustru og ett barn.

Transportslaget: 17 februar ble jernbanen sprengt mellom Ler og Kvål omlag 30 km. syd for Trondheim. 20 skinner ble ødelagt. Ingen sivilpersoner ble skadet. 18. februar ble Nordlandsbanen brutt ved sprengning mellom Hell og Hornmelvik. Ingen sivilpersoner ble skadet.

Kristiansund N: Mannskapet på en forpostbåt nektet en dag å gå ut. 3 ble skutt. **Lairvik, Stord:** Sildoljefabrikken ble nylig bombet og dampskibet "Gula" som lå til reparasjon gikk tapt.

Haugesund: Under minlegging sprang en av flyverne fra ett skadet fly i sjøen. To nordmenn som rodde ut for å redde ham ble beskyttet av tyskerne og måtte vende. Tyskerne rodde omsider ut selv, men somlet så med å få flyveren til sykehus i Haugesund at alle opplivingsforsøk var forgjeves.

Mitt i februar fikk Rogaland ~~nytt~~ veivesen besked fra tyskerne om å være behjelpelig med å ~~nytt~~ legge sprengkamre i veiene i Rogaland. Veiene skal undermineres på slike steder hvor de går høyt opp i berget med stupbratt fall på utsiden.

Flyangrepet på Horten: Flyangrepet på Karl Johans verftet på Horten den 23. februar var ett usedvahlig godt gjennomført presisjonsangrep. 200 bomber eksploderte innenfor målområdet som først var blitt markert gjennom signalbomber. Hele verftet ble ødelagt, videre en 1000-tonner med olje ombord og ett par lektre. Også sykehuset ble skadd. Det ligger like innpå verftet. Det var mange drepte tyskere, og det forlyder at ett par nordmenn skal ha mistet livet. 27 sårede tyskere ble brakt til Tønsberg sykehus og tre engelskmenn. To fly ble skutt ned eller måtte nødlande før det tyske luftvern ble brakt til taushet. Brannen etter flyangrepet kunne sees som ett mektig bål fra den annen side av fjorden.

Tyske ubåter til bunns: Lørdag den 17. februar løp en stor tysk ubåt ut fra havna i Horten, gikk rett på en mine og sank. Mitt i februar gikk en tysk ubåt til bunns i Byfjorden i Bergen. 80 tyskere, deriblant en rekke eksperter, ingeniører og marineoffiserer gikk med den i dypet. Den ligger så dypt at dykkere ikke kan gå ned.

Ny ubåt-offensiv? Norge er nå den viktigste ubåtbasis for tyskerne, og ubåtene er mere aktive enn på lenge. Man regner at der er ca. 300 i landet. Ubåthavnen i Bergen er ikke oppgitt, men kapasiteten er sterkt nedsatt. Det er stor trafikk i nærheten av byen, i ubåthavnene Hatvik i Os og Florvåg på Askøy. Tyskerne planlegger ny ubåthavn ved utløpet av Nordåsvatnet.

Politibesetningen har fått 1000 kroner som lønn for sin innsats. I sin tid var det grinerlofter om store bondegårder i Polen.

Svenska Norgeshjelpen: Kvoten for forsendelse av Norgeshjelpens varer til Norge er blitt fordoblet, d.v.s. fra 500 til 1000 tonn pr. måned. Etter dette kan der således deles ut 325.000 matprosjoner pr. dag.

Nødhjelp til Teknisk Nødhjelp. "Oberst" von Krogh i naziorganisasjonen Teknisk nødhjelp opptrådte for en tid siden sterkt beruset på Undergrunnsbanen. Han var i full uniform - en noe flau historie. Forholdet må ha vært meldt til nummer nitten, for politiet kom sporenstreks og tok seg av ham.

Hvorfor drikker Jeppe? For noen dager siden opptrådte det en beruset mann på trikken i Storgaten og truev med pistol. Han ble tatt vare på av noen tyskere og overlatt politiet. Mannen var konstabel Tidemand Hansen i Statspolitiet. Han skal ha vært med på eksepasjonen av dødsdommer over nordmenn felt av den såkalte særdomstol.

De norske offiserer i Tyskland: Under flyttingen av offiserene fra Schildberg foretok 16 av dem ett fluktforsøk. Tre ble innfanget, mens de øvrige tretten såvitt man vet fremdeles er på frifot. Blant dem er major Tobiesen, kapteinene Sundby, Eeg-Henrichsen og Gert Kunthe, marinekapteinene Strøm og Curt Jensen, rittmester Guldberg, løytnantene Østmoe, Kåre Løken og Ebbesen, sersjant Tyvold og menig Olsen. De to sistnevnte ble i sin tid tatt til fange under ett tysk raid mot Svalbard.

Stavanger: I begynnelsen av februar ble en del unge menn sendt under politiskorte til Oslo for å innlemmes i "førergarden". I.S. har også gjort ett forsøk på å innkalle ungdommen til ungdomstjeneste.

Bergen: Politiet har forlangt å få elevprotokollene fra to handelsskoler til avskrift.

Hamar: Flere unge damer har fått besked om å møte til arbeide på en fabrikk som legger ned surkål for tyskerne. Andre er blitt innkalt til ett pensjonat i Våler. De som kommer dit blir av folk betraktet som tyskertøser.

Skien: I slutten av februar foretok tyske og norske SS nattlige gjennomgælder av folkeregistrene i en rekke kommuner ved Frierfjorden. I Brevik, Langesund, Statthelle og Bamble ble det tatt i alt 50 personer, serlig unge i registreringspliktig alder som var hjemme fra skogen. A.T. gutter og piker som tidligere har vært inne til sesjon er blitt innkalt til tjeneste.

Ingen norsksinnet ungdom kan nå med god samvittighet møte nazitjenesten med annet enn ett stort NEI. Til overmål viser det seg at de som møter opp må gjøre lakeitjeneste for fienden, og ingen kan gjøre det uten å miste ak telse, selvspekt og ogd samvittighet. Hjemmefrontens aksjoner har ført seiren i land i denne del av kampen, og det har gang på gang vist seg at på de steder hvor alle nekter er det også lettest å stå i mot.

OLAV RYTTER: " Vi kom folket i Finnmark inn på livet i deres sorger og gleder i denne tiden. Det er på bakgrunnen av svarte branntomter, ødelagte og opprevne byer, grender, gårder og hjem at man kan vurdere etter fortjeneste den bedrift Finnmarks befolkning har utført simpelthen bare med å berge snaue, nakne livet fra tyskerne, kulden og sulten. Jeg så mere nød og elendighet i disse få ukene enn hele resten av mitt liv. Men jeg har heller aldri opplevd så meget av menneskelig storhet, oppofrelse og hjelpsomhet som i denne tiden. Skygger vil det alltid være. Ulykke fremkaller ikke alltid de beste sider hos mennesket. Men skyggene blir langt overstrålet av helhetsinntrykket....."

VIKTIG.

Advarsel fra norske hjemmestyrker. Våpen, ammunisjon og utstyr som kastes ned fra fly, tilhører de norske hjemmestyrker. Det er gode nordmenns plikt å gjøre hva de kan for å hindre at disse våpen kommer fienden til gode. Gjem dem bort og si fra til gode nordmenn som kan ta vare på dem. Den som melder til tyskerne eller "norske" myndigheter om nedkasting av våpen, risikerer å bli trukket til ansvar etter militær lov.- De som tilfeldigvis måtte komme over hemmelige lager av våpen, ammunisjon eller utstyr som norske hjemmestyrker har skjult, skal holde seg unna og ikke nevne til et menneske hva de har sett.

ALLE HUSMØDRE har vel ikke i disse 5 lange årene stått i første rekke i kampen mot nazismen i den forstand at de har vovet livet i Hjemmestyrkene eller ofret all sin tid i arbeidet med fri aviser eller eksportorganisasjoner. Men foruten å gjøre felles front med sine menn, foruten å holde sine barn vekk fra a-t og ungdomstjenesten, har de ikke spart seg når det gjaldt å stå i kø for å skaffe forsyninger til huset, og de har vist en aldri sviktende oppfinnsomhet for å få ressursene til å strekke til. Husmødrenes innsats under krigen blir kanskje skjelden påskjønet etter fortjeneste fordi det ikke er noe spennende heroisk ved den, men den har vært en avgjørende forutsetning forat fronten skulle holde. Når hjemmefrontens historie en gang skal skrives, bør et stort kapittel vies de tusen norske husmødre. Hjemmefronten ber idag husmødrene om enda en tjeneste. Det er ofte knapt med husrom for alt det "illegale" arbeid som skal utføres, og folk som må gå i dekning må -særlig på landet- skaffes oppholdssted. Dersom du fra pålitelig hold får henvendelse, så hjelp med værelse om det er råd. Da gjør du en frontinnsats.

VÅRE MEDARBEIDERE. Som våre medarbeidere i den frie pressen regner vi alle dem som får en fri avis i hende. Vi har aldri regnet med assistans fra alle disse, men det er med skuffelse vi konstaterer at en stor del av dem vi har regnet som våre medarbeidere, svikter sin oppgave. Gang på gang har vi gått til økning av vårt opplag, har anspant vårt distribusjonsapparat til det ytterste og også øket risikoen for vårt tekniske personell. Men tilsynelatende like fåfengt: På en mystisk måte forsvinner avisene uten at en merker stort til dem. Forklaringen kan bare være en: En stor del av opplaget blir, som enkeltteksemplarer, betraktet som privat eiendom av mottageren og havner -etterat vedkommende har lest det - i ovnen. DETTE ER IKKE MENINGEN. Du som i overdreven forsiktighet (med egen person) handler slik med publikasjoner fra den frie norske pressen, gjør oss en stor bjørnetjeneste. Du hjelper oss ikke i noen vesentlig grad med å holde det gående, men presser tvertom vår kapasitet til det ytterste samtidig som du viser tegn på avgjørende svikt. VI REGNER MED DEG. Vi venter at du tar den risikoen som er forbundet med å springe en trapp opp eller ned og levere avisen til andre pålitelige folk i huset, eller over gaten til sikre naboer, eller på arbeidsplassen. Les ting av interesse i en illegal "lesecirkel". VI HAR IKKE RÅD Å SPENDERE ENKELTEKSEMPLARER PÅ ANDRE ENN YTTERST FÅ som i kraft av sin stilling er mere utsatt enn andre. At avisene sirkulerer, til bare fylla er igjen av dem, viser en sterk hjemmefront, det styrker hjemmefronten. Vi laster ikke våre "berere" for dette. Deres arbeide er kanskje det mest utsatte i hele virksomheten. MEN VI LASTER DEG som vi hele tiden hadde regnet som en medarbeider, men oppfatter seg selv som "abbonent".

ENK FREDSTILBUD. Det er nå offisielt bekreftet fra engelsk hold at tyskerne har hatt en fredsføler ute gjennom en av Ribbentrops folk i Stockholm. Han foreslo separatfred med vestmaktene, på basis av at de okkuperte land blev rømmet, og et moderat nazistyre skulle fortsette å sitte ved makten i Tyskland. Hvis ikke tilbudet blev godtatt, truet tyskerne med å oppgi sin motstand i øst (sic.) slik at Tyskland blev bolsjevisert. Vestmaktene avviste naturligvis straks tilbudet og underrettet sin russiske allierte om det.

INGEN GOD NORDMANN SKRIVER I NAZIPRESSEN. Nazipressen gjør for tiden de mest fortvilte anstrengelser for å skape kontakt med gode nordmenn. Det går bl. a. ut på igangsettelse av diskusjoner i avisene om mer eller mindre tåpelige emner. "Innlegg" fabrikeres i redaksjonene, og partifeller utenfor avisene får også i oppdrag å ta del i diskusjonen. Valget av emnene, som ofte er helt nøytrale, viser tydelig at hensikten er å lokke ubetenksomme, men ellers gode nordmenn med i diskusjonene. Selvsagt må ingen som ikke er tvungen og nødt (fastejournalister) idag skrive i naziredigerte aviser. Man yter ikke bidrag til fiendens organer. Man setter ikke igang og man deltar ikke i diskusjoner.

Hjemmefrontens Ledelse har sendt ut en parole om at ingen må påta seg eller hjelpe til med den hogst som er planlagt av nazimyndighetene. Denne hogsten skal settes igang fordi tyskerne ikke kan skaffe kull til jernbanetransportene i Norge og derfor må fyre med ved. For å skaffe den skal skogen nå snauhogges i brede belter langs jernbanen og veier og vassdrag som krysser den.

KJERNEPUNKTET i dansk politikk akkurat nå, uttalte Christmas Møller i et intervju i Sverige forleden, er hødvendigheten av at frihetsbevegelsens ledere og politikerne fra de gamle partiene oppnår samarbeid. En har kommet langt på den veien ved de forhandlinger som er ført i Sverige. Det blir hvert partis egen sak å rense ut sine svarte får.

INGEN GRENSER. Overlæge Sæthres, advokatene Gjerdrum og Vislies og direktør Sundhyes etterlatte er nå blitt ribbet for alt av Gestapo og deres lakeier. Ikke bare leilighetene og møblene er tatt fra dem, men alt undtagen gangtøyet.

ARRESTERTE LÆGER: skolelagesjefen i Oslo, dr. Stoltenberg, helseinspektør Natvig, Alexander Brinchmann, dr. Styr, overlæge Kjelland-Mørde, Drammen, overlæge H.H. Dedichen, dr. Per Giertsen jun. samt dr. Wiwart, Kongsberg.

FLYVILLARM. Engelske fly kommer summende innover byen. De skal yte sitt bidrag til transport-slaget i og utenfor Norge, minelegge fjorden, angripe militæranlegg, bombe fiendtlig skipsfart. Er det norske flygere, kjente menn ombord? Ikke umulig. Norske piloter og observatører er med på kanskje størsteparten av disse toktene. Og i Coastal Command f. eks. - Kystkommandoen av Royal Air Force - som har til oppgave å vokte over konvoirrutene, på jakt etter fiendens skip, ubåter og fly, er det en norsk squadron. Den omfatter to "flights", en flight med Catalina flybåter og en med Mosquito-bombere. Disse Coastal Command-flygerne har stadig kontakt med norske kysten. Georg Werner-Ransen skriver om dem i Norsk Tidend: "Mange av våre flygere kjenner kysten vår godt, nå etter årelang tjeneste i denne squadron. Mange har sine egne opplevelser - en fortalte om en kone som alltid pleide å vinke fra et lite hjem ute i skjærgården, en annen hadde lagt merke til en sprek hest som stadig gjorde noen kast når flygerne passerte. Og ekstra opplevelser kan de flygere ha som selv har sitt hjem på kysten etsted. En kom tilbake en dag og fortalte med vemodig glede at han hadde sett mor og bror på tunet, da de passerte, og en annen kom ganske fornøyd tilbake: Det er bra med leivenåten hjemme hos meg nå i allfall, sa han. Jeg så mange silde tønner på brygga hos'n far idag. - Og oftevinkes det til flygerne fra en fiskebåt ute i skjærgården, - det er som en kjær hilsen derhjemme fra." En hilsen denne veien også - hvis den når dere - norske flygere.